

Opgave, der ligger udenfor Hjelpekassernes naturlige Omraade. Vi hilser derfor det fremsatte Lovforslag med Glæde.

Lovforslaget giver mig efter de Udtalelser, der er fremsatte af ærede foregaaende Talere, ikke Anledning til yderligere Bemærkninger. Det skulde da være den, om ikke den højtærede Minister og ærede Medlemmer finder, at det sprogligt lyder mindre kønt at sige „stammende, andre talelidende og Ganespaltepatienter“. Hvad er egentlig „talelidende“ for noget? Jeg har en kvindelig Bekendt, der har talt uafbrudt i over en Menneskealder; for saa vidt er hun i høj Grad „talelidende“, men absolut ikke lidende af nogen Talefejl, tværtimod. Og det er det, det er Meningen at sige i dette Lovforslag. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Minister, hvad der vilde være i Vejen for at sige „Patienter med Ganespalte og Talefejl“ i Stedet for „andre talelidende og Ganespaltepatienter“, hvilket baade er tungere og mindre klart. I øvrigt skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Behandling og uforandret Vedtagelse.

Vejstrup: Jeg har i og for sig ikke noget at føje til de Anbefalinger, der har lydt fra tidligere Talere, udover det at give min Tilslutning til den Ændring, der her foreslaas i Fattiglovens § 61. Som nævnt af den sidste ærede Taler er denne Paragraf en af de mest urolige, vi har i vor Lovgivning; Gang efter Gang er den blevet ændret. Jeg er ogsaa enig i, at det hver Gang har vakt Tilfredshed, ikke mindst den i 1908 vedtagne Ændring. Det forekommer mig dog, at den Bestemmelse, som gaar ud paa, at de Patienter, som der her er Tale om, skal være anbragte paa Statsanstalter eller paa dertil af Staten godkendte Anstalter eller hos private under en saadan Anstaltes Tilsyn, er uheldig. Det kan i mange Tilfælde føre til Konsekvenser, der synes mig ganske urimelige. Hvis en Patients Hjem tilfældigvis ligger i Nærheden af en saadan Anstalt, kan den vedkommende anbringes i Hjemmet og altsaa faa den Understøttelse, der her er Tale om. Derimod er Forholdet et andet, naar Hjemmet ligger langt borte fra Anstalten. Det bliver derfor rent tilfældigt, paa hvilke Vilkaar denne Hjælp ydes til de paagældende. I mange Tilfælde vil den Hjælp, som det er nødvendigt at yde saadanne Patienter, faa Fattighjælpens Virkninger, da de ikke vedblivende kan være under Anstaltens Til-

syn. Forholdet er dog det, at den Kreds af Mennesker, hvem Ulykken har ramt gennem Sygdom eller paa anden Maade, saaledes at Invaliditet er indtraadt, maaske er mere følsomme end mange andre med Hensyn til at modtage Fattighjælp. Det har jo altid været betragtet som noget af en Skam, at man skulde modtage Fattighjælp i den Forstand, at den havde Fattighjælpens Virkninger. Det forekommer mig derfor, at man skulde fra Samfundets Side være sig for at føje Skammen til Ulykken; og det vil man i mange Tilfælde blive nødt til at gøre, hvis disse Mennesker overhovedet skal opretholde Livet.

Jeg havde egentlig tænkt mig at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg; men der ligger jo i Folketinget et Lovforslag om Invaliditet, og det haaber jeg bliver gennemført inden saa forfærdelig længe, saaledes at de, der her er Tale om, kan komme ind under Invaliditetsforsikringen. Derfor er det maaske ikke nødvendigt at foreslaa Udvalg nedsat. Under den nævnte Forudsætning skal jeg da afholde mig fra at stille Forslag om Udvalg og Ændring og nøjes med at anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme og uforandret Vedtagelse.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg takker de ærede Talere for deres Tilslutning til Lovforslaget, ogsaa den sidste ærede Taler, fordi han under Hensyn til det fremsatte Invaliditetslovforslag ikke nu ønsker Udvalgsbehandling og at rejse det Spørgsmaal, han nævnte, og som er af stor Betydning.

Til det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Steincke), der spurgte om, hvorfor man i Indledningen til Lovforslaget ikke havde nævnt den sidste Lov, skal jeg kun sige, at de tidligere Love indeholder varige Ændringer af § 61 ligesom dette Lovforslag, der fastsætter, hvorledes § 61, indtil den endeligt maatte blive ændret, skal lyde. Den af det ærede Medlem nævnte Lov er derimod en midlertidig Lov, der ikke ændrer § 61 i formel Henseende, men reelt i særlige Paragraffer bestemmer, at Paragraffen midlertidig udvides til ogsaa at gælde Patienter med spansk Syge, og slutter med at sige: denne Lov kan ophæves ved kgl. Anordning. Jeg tror da ikke, det vilde være rigtigt at medtage denne Lov, naar Talen er om, hvorledes § 61 er affattet.

Hvorvidt Udtrykket „talelidende“ er rigtigt eller ikke, skal jeg ganske henstille. Hvis en Ændring maatte blive foreslaet,